

faa nøie med de Udtryk, der bruges overfor politiske Modstandere. Jeg haaber derfor ogsaa, at jeg, om jeg ogsaa benyttede et mindre heldigt Udtryk, faaer Tilgivelse derfor; det er vist ikke første Gang, slige Udtryk ere brugte. — Imidlertid tør jeg fastholde, at det er fra en Deel af de Vælgere, som efter Femtejuni-Grundloven have havt Valgret til Landsthinget, man nu vil tage denne bort til Fordeel for nogle Andre; man kan dog ikke sige, at dette er for stærke Udtryk, og man kan heller ikke nægte, at det er Hensigten. Man vil, siger jeg, borttage en Deel af den Valgret, det menige Folk har havt ifølge Femtejuni-Grundloven, til Fordeel for andre Classer og Stænder, som man kalder de Conservative; men vi have dog i alt Fald Ret til at fordrø, at de Godtfolk, som ville dette, bevise os, at den Deel af Folket, hvis Valgret man nu vil tage for at lægge den over i Andres Hænder, har brugt den paa en Maade, som Staten ikke kunde være tjent med, som har viist sig at være uheldig; det har imidlertid ikke en Æneste godtgjort hverken i Skrift eller i Tale. Man bliver ved den gamle Paastand, at der er Nogle, som ere misfornøiede, og dem skulle vi see at fornøie; det skal stee paa de Vælgeres Beføstning, om hvilke her er Tale, men at jeg ikke kan være med til at gaae ind paa noget Saabant, er dog ganske naturligt. Jeg er selv blandt dem, som derved skulle, om jeg saa maa sige, underskrive en Deel af vor politiske Dødsdom, og at jeg ikke kan gjøre det, vil man vel finde naturligt, saameget mere, som jeg ikke skulle gjøre det for min egen Person alene. Var det Tilfældet, vilde det kun være et Offer for mit eget personlige Vedkommende, men jeg skal gjøre det for en Deel af mine Medborgere, og dertil har jeg for Tiden intet Mandat. Naar jeg seer paa den hele Sag, og paa dens Gang, maa jeg tilstaae, at det bedrøver mig saa meget mere, at man vil den omhandlede Deel af Folket tillids, som jeg ikke er istand til at see, at den Deel af Folket er optraadt saaledes, at man kan sige, den har havt en væsentlig Andeel i de Ulykker, der ere gaaede over Danmark i de senere Aar. Det burde man i det Mindste først bevise, men det gjør man ikke. Jeg vil nødig være uretfærdig mod Noget;

men jeg tør dog sige, at de, i hvis Hænder man nu vil lægge denne Valgret, maalkke have havt fuld saa stor Deel i Ulykkerne som den Deel af Folket, man nu vil berøve den. Jeg kan altsaa saameget mindre gaae ind paa, hvad her foreligger, som den Betragtning foresvæver mig, at den Deel af Folket, hvis Valgret man her vil tage, ikke i mindste Maade har viist sig enten uærbdig eller uskicket til at beholde den, og der er ikke til Dato fra de Herrers Side, som ville have Indrømmelser til Fordeel for de Conservative eller, rettere sagt, de Misfornøiede, fremkommet Noget, som beviser deres Berettigelse til at fordrø af os, at vi skulle gaae ind paa deres Forlangende. Jeg skal derfor vedblivende paa ethvert Punkt fastholde de Forslag, der maatte sigte til at bringe os tilbage til Grundloven af 5te Juni, idet jeg holder mig fuldt overbevist om, at det vil være det Heldigste baade for Konge og Folk. Forøvrigt skal jeg henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) saavel som af det ærede Medlem for Skjelskør (P. Olsen). — Maalkke jeg endnu maa gjøre den Bemærkning, at, naar det ærede Medlem for Njøbenhavns 8de Valgkreds (C. W. Rimestad) henviste os til den nye svenske Forsatning, og omtalte den Glædesruus, som nu gennemstrømmer det svenske Folk paa Grund af denne Forsatning, kan jeg meget godt begribe, at der hersker en saadan Glædesruus i Sverrig, thi den Forsatning, de have faaet, er et Fremskridt; men han glemmer, at vi her ere ifærd med at gjøre et Tilbagekridt; og hvad nytter da al den Snak, hvormed han marscherer op, at det er den frieste Forsatning i Verden, vi her behandle, naar vi iforveien have en, som er meget friere? Hvorfor skulle vi gaae tilbage til en, som ikke er saa fri; hvorfor skulle vi ikke følge Nabolandets Exempel at gaae fremad i Frihedens Retning? Dette forekommer mig at være det Consequente, og jeg forstaaer ikke det ærede Medlem, naar han vil paastaae, at vi saameget snarere skulle gaae ind paa det Foreliggende, fordi Naboriget har faaet en friere Forsatning, end det tidligere havde. Dette forekommer mig tvertimod at kunne benyttes som et Forsvar